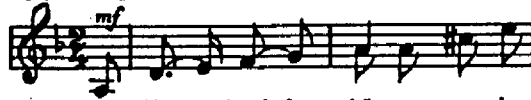

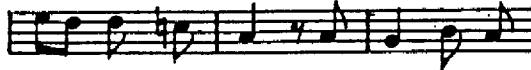
Värmlandsvisan

A. Fryxell.

Ej för långsamt.

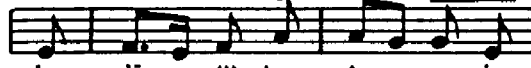
1. Ack Vär-me-land du skö - na, du
Ja, om jag kom-me mitt i det för-

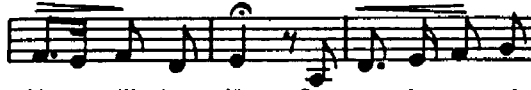
här - li - ga land! Du kro - na för
lo - va - de land, Till Värm-land jag

Sve - a - ri - kes län - der! —
än - då å - ter - vän - der. —

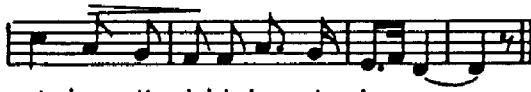
Ja, där — vill jag le - va, ja,

där vill jag dö: Om en gång i - från

Värm-land jag ta - ger mig en mö, Så

vet jag, att al-drig jag mig ång - rar. —

2. Ja, när du en gång skall bort och gifta dig, min vän, Då skall du till Värmeland fara; Där finnes nog Guds gåvor med flickor kvar igen, Och alla ä' de präktiga och rara. Men friar du där, så var munter och glad! Ty muntra gossar vilja värmlandsflickorna ha; De sorgsna — dem ge de på båten.

3. Och värmlandsgossen, han är så stolt och så glad, Han fruktar för intet uti världen. När konungen bjuder, så drager han åstad Bland kulor och blixtrande svärden. Ja, vore det ryssar till tusendetal, Han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val, än dö eller segra med ära.

4. Och skulle han ej strida med glädje och med mod Och livet sitt våga, det unga? Där hemma sitter moder och beder för hans blod Med bruden den älskade, unga, En Värmelandsflicka, så huld och så skön! För kung och land han strider, och hon skall bli hans lön: Ho kan honom då övervinna?